

Jaroslav Seifert: Na vlnách TSF

Svatební cesta

Kdyby nebylo těch pošetilých polibků
nejezdili bychom na cesty svatební
kdyby však nebylo svatebních
cest k čemu by potom byly Wagons lits?

Nádražních zvonků věčný strach
ach Wagons lits vagony svatební
to štěstí manželské je jako křehké sklo
medový měsíc se naklání

Má drahá vidíš v oknech hory Alp
otevřme okno vůním dokořán
hle cukr sněženek lilijí vláčný sníh
za Wagons lits je Wagon restaurant

Ach Wagons restaurants vagony svatební
být věčně jejich hostem a pak snít
nad křehkým příborem o štěstí v manželství
POZOR SKLO! POZOR NEKLOPIT!

A ještě jeden den a ještě jednu noc
dvě krásné noci a dva krásné dny
Kde je můj jízdni řád ta kniha básnická
ó jak jsou krásné moje vagony

ó Wagons restaurants a Wagons lits

ó cesta svatební

(Seifert, Jaroslav: Na vlnách TSF. Nakladatelství V. Petra, Praha 1925, s. 13)

Jaroslav Seifert: Samá láska

Měsíc na křídlech

Květ hyacintu
tiara papežova a
papež spí tu do
růžova

Hle moji dýmku
oblak kadidlový
květ hyacintu mne
baví

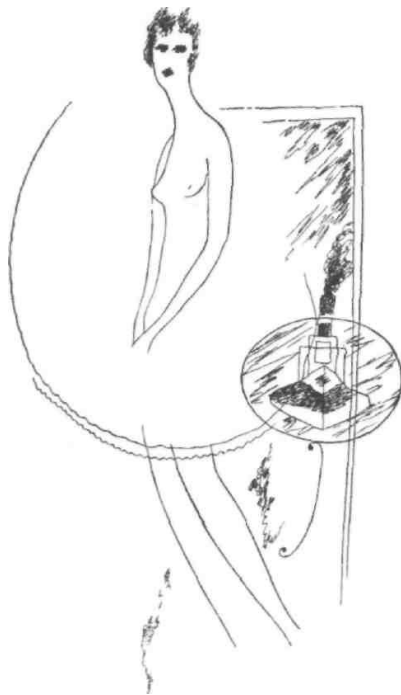
Noc plná krásy
luna zbledla
aeroplán si
zlomil křídla

Smrt hangár míru
S oblohy sražen
Rtuť teploměru
vytryskla na zem

Smuteční anděl
nad touto troskou
s perutí křídel
pláče láskou

Ty lásko moje
sladké vlnobití
Luna hraje kytara
nám svítí

(Seifert, Jaroslav: Slavík zpívá špatně. Odeon, Praha 1926, s. 9–10)

Kresba Josefa Šímy ke sbírce Slavík zpívá špatně

Seifert, Jaroslav: Halleyova kometa

Královský letohrádek

Ještě dnes se tu tančí.
V arkádách

podávají si sloupy ruce
a drží jeden druhého kolem krku.

A kde jsou písně?

Domluv ptákům,
když fontáně se nechce.
Zdá se, že by měli přiletět slavíci,
ale ti zpívají jen v noci.

A v noci sem chodívá měsíc,
aby sesbíral perličky,
když přetrhla se šňůrka
nejkrásnější dívce z Prahy.

A to jsi ty!

(Seifert, Jaroslav: Halleyova kometa. Albatros, Praha 1969, s. 9)

Jaroslav Seifert: Morový sloup

Morový sloup

Co jsem se napsal rondelů a písní!
Byla válka na všech stranách světa
a na všech stranách světa
bylo smutno.
A přece jsem šeptal náušnicím s routou
milostné verše.
Za to se trochu stydím.
Či vlastně ani ne.

Věnc sonetů jsem ti položil
na záhyby klína.
Byl krásnější než vavřínové věnce
vítězům autocrossu.

Náhle jsme se však sešli
u schodů kašny,
každý šel jinam, jinudy a jindy,
po jiném chodníku.

Dlouho se mi však zdávalo,
že potkávám tvé nohy,
někdy jsem zaslechl i tvůj smích,
ale tys to nebyla.
A dokonce jsem spatřil i tvé oči.
Ty jen jedenkrát.

(Seifert, Jaroslav: Morový sloup. Československý spisovatel, Praha 1981, s. 68)

